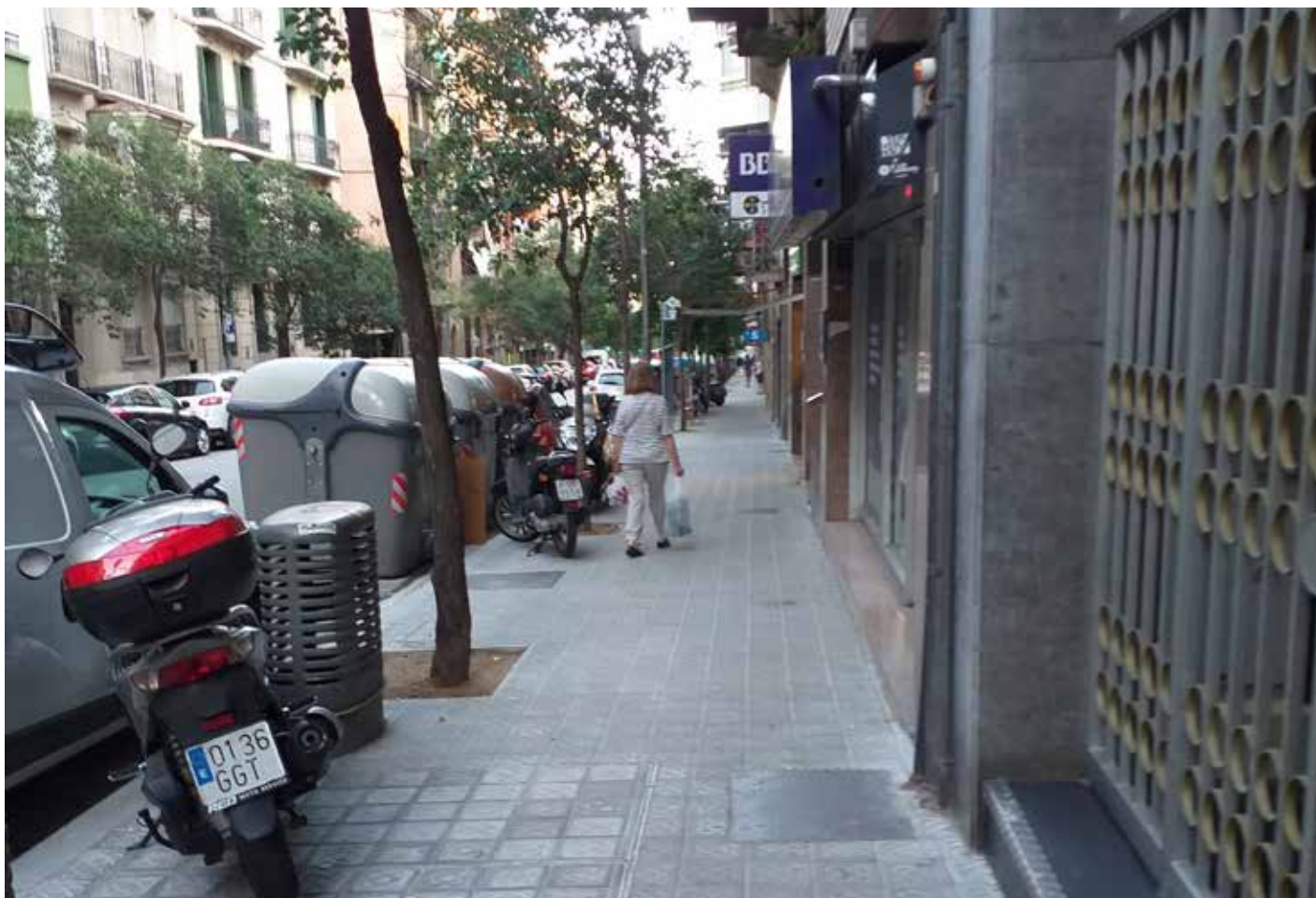

◆ Putxet Actiu ◆

INFORMATIU DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I AMICS DEL PUTXET

Any 24 - N° 59

Barcelona, gener de 2020

FINALITZA L'ARRANJAMENT DE LES VORERES A L'AVINGUDA REPÚBLICA ARGENTINA

SUMARI

3. **Informe del President**

Entrevista: Maria Victòria Rivero: ex vice presidenta de la nostra Associació.

4. **Actuacions al barri**

Els Jardins de Mercè Rodoreda han sigut arreglats.

Els artistes del Putxet segons Elvira Farreras.

5-11. **El nostre barri**

Poesia i art al carrer Roca i Batlle: homenatge a Clementina Arderiu.

12. **Activitats de l'Associació**

La Castanyada.
Recollida de joguines i menjar.

Informe del President

Benvolguts/des

A l'octubre, com és costum, com activitat de l'Associació, a fi bellugar la participació, a fi de fer Barri, vam organitzar la "castanyada", amb la participació també de l'Espai Putxet. Va ser una estoneta agradable i un goig en veient la mainada. Vam aprofitar per situar ben visible el Gegantó del Putxet, en Manel, a fi d'estímul.

En aquest trimestre hem tingut el Consell de Barri. És un moment de participació ciutadana on els veïns/es poden aportar les seves demandes.

Així hem escoltat a veïns/es del carrer Ballester, demanant la pacificació del carrer i les queixes dels veïns del carrer Mare de Déu del Carmel referent al tema dels okupes en aquest carrer.

Per la nostra part, un cop més hem preguntat a l'Ajuntament de Districte si hi ha voluntat política de tirar endavant la nostra proposta, que estem fent des de fa més de 8 anys, per aconseguir un Centre Cívic per al Putxet en la finca municipal del carrer Manacor 1. N'estem a l'espera de respostes.

Hem vist com l'antiga Clínica Sant Josep ha sigut enderrocada, sense problemes, sense molèsties per al veïnat. Ara paciència, com a mínim de tres anys, per veure la nova instal·lació, però en aquets temps vigilem i demanarem el manteniment de la zona verda que ha que-

dat, és elemental perquè si no es rega, si no es manté, desapareixerà la vegetació, amb alguns arbres de valor important.

Aquest novembre hem demanat la millora total del Jardins de la Muntanyeta – Mercè Rodoreda, que es troben en situació penosa. La difícil mobilitat d'accés i tal com està la vegetació fan que no sigui un lloc agradable de visitar ni de transitar.

Ens n'han fet cas, de manera ràpida, hi donem les gràcies. Fa dies que hi ha una bona actuació per part de Parcs i Jardins, fent bona feina.

A l'espera també d'un canvi, d'una remodelació dels llocs, que facin aquests jardins més agradables, més estimulants per al veïnat.

En aquest desembre podem dir que també s'ha portat a terme la conclusió de l'arranjament de les voreres de l'Av. República Argentina, a pesar de l'inquietud d'alguns botiguers per les dates en què s'ha fet.

Podem dir que tot s'ha fet amb molta cura i ara podem gaudir, si les motos i altres ens ho permeten, d'unes voreres per transitar. I continuem demanant la remodelació total de l'Av. República Argentina.

Com és costum des de fa uns quants anys, abans de Nadal, muntem "la paradeta" en l'Av. República Argentina/Claudi Sabadell, a fi de recollir joguines i menjar per als nens i nenes i per a la gent necessitada del Barri.

Som un Barri que tenim l'etiqueta de molt benestar, però la realitat és que també hi ha gent necessitada. Aquest any també hem tingut l'ajut de l'entitat Comunitat Internacional de la Dona que ha col·laborat amb nosaltres en la recollida de joguines.

Aprofitaré per desitjar-vos un bon any 2020, amb salut i benestar.

Salutacions,

Francesc Ribera
President
Associació de Veïns i Amics del Putxet

Actuacions al barri

Els Jardins de Mercè Rodoreda han sigut arreglats

El nostre barri

Poesia i art al carrer Roca i Batlle: homenatge a Clementina Arderiu

Carta d'en Lluís Pau:
Bona Tarda

Em fa il·lusió enviar-vos unes imatges de la retolació que ara hem col·locat a l'entrada de la finca de la comunitat del carrer Roca i Batlle 20-22.

És un petit homenatge al gran poema de Clementina Arderiu "El meu carrer", que ja vàreu publicar en l'informatiu del Putxet.

Poesia i Art, també al carrer !

Com ja sabeu, el va escriure mentre ella i el seu marit Carles Riba, vivien com a llogaters a la casa de la família Bulbena a Roca i Batlle 10, ara 20-22. Ara tenim el privilegi de viure-hi nosaltres...

L'any 1981 es va començar a construir l'actual edifici d'habitatges que la família Bulbena va encarregar als arquitectes MBM (Martorell-Bohigas-Mackay).

Lluís Pau

Carrer de Roca i Batlle 20-22

(abans 10)

Joaquim Roca i Batlle (1742-1811)
Senyor de Marmellar. Regidor de Barcelona.
Al 1795 fou fet cavaller. Antic propietari de l'indret.

EL MEU CARRER

Pel meu carrer passa una gent estranya,
homes i dones, cadascú amb el feix;
el meu carrer, que és dalt de la muntanya,
corren les aigües i molta herba creix.

Cada passant és abordat pels gossos,
pels rondadors i els sorruts guardians;
de tota porta van eixint caps rossos,
infants petits i altres vailets més grans.

Al fons de tot, quan el carrer davalla,
s'albira el mar amb sa lluor d'argent,
el nostre mar barceloní que calla
i és oblidat de tanta bona gent.

És cosa rara si algun carro hi puja;
només sé d'un que ve cada matí
i passa a l'hora en què el dormir ja enutja
i és dolç el dringoleig que els ulls fa obrir.

Tothom, com a pagès, s'hi diu bon dia,
perquè tots semblen coneguts de temps;
s'hi senten cants de gall, crits d'establia
i fins i tot manta sentor de fems.

Però és el vent, que d'entrebancs no cura,
del meu carrer el passejador fidel;
ell ve rabent, sols un moment s'atura
i des d'aquí llança son clam al cel.

Clementina Arderiu (1889-1976)
Va escriure el poema El meu carrer
(del llibre L'alta Llibertat, 1916-1920)
quan vivia en aquesta finca amb el seu marit,
i també poeta, Carles Riba.

El nostre barri

Entrevista:

Maria Victòria Rivero: ex vicepresidenta de la nostra Associació

Anem a veure-la a casa seva al carrer de La Costa. Ens rep amb el seu marit, Albert Piqué, i ens obsequia amb cafè i pastes.

Maria Victòria a casa seva, al carrer La Costa

Infantesa i joventut

La Maria Victòria va néixer a Valladolid l'any 1952. Filla de Luis Rivero i Àngela San José, de famílies respectivament arrelades a Valladolid i Barcelona i amb relació mútua. Va tenir 8 germans i 2 germanes. Quan ella tenia vuit anys, la família es traslladà a Barcelona i als 11 anys anaren al capdamunt de l'avinguda República Argentina. Va estudiar al Col·legi Nostra Sra. de Lourdes i després a l'Institut Montserrat. Més tard va fer magisteri a l'escola de l'Església, avui Blanquerna, on va conèixer l'Albert, qui més endavant esdevingué el seu marit. Durant l'adolescència anava, amb la colla de germans i cosins, cap al Tibidabo, als descampats on ara hi ha el camp de l'Àliga i feien excursions fins a Sant Cugat.

El Putxet dels anys 60 i 70

El Putxet era un barri molt tranquil però no ben comunicat. El tramvia 23 pujava per República

Argentina i tombava per Craywinckel i el 26 continuava amunt cap a la Vall d'Hebron. Com era un barri amb poca vida i no gaire serveis, calia anar a fora. Anaven al cinema als Sagrats Cors de República Argentina. Era una delícia travessar els carrers idíl·lics de torres i sentir l'olor de les mimoses i la refilada dels ocells.

Treball, boda i família

Va començar a treballar de mestra al barri de Sant Roc, a Badalona, en una escola de classe obrera. Amb 22 anys es va casar amb l'Albert i vingueren a viure al pis del carrer La Costa que ocupen actualment. Continuà treballant de mestra durant 2 anys i després ho va interrompre un temps per cuidar de les dues filles, Maria i Laia. Més tard van tenir un fill, Albert. La seva vida laboral ha transcorregut en una escola anglo-espanyola. Ara tenen 4 netes i 2 nets.

Maria Victòria i l'Albert a la mansió dels Bertran

L'Associació de Veïns del Putxet

Encara que no fessin gaire vida al barri veien que s'anava deteriorant. Els "jardins de la Muntanyeta" eren un abocador. El carrer La Costa era un

cul de sac sense sortida, on els cotxes circulaven en doble direcció i aparcaven on volien. El barri estava mort a nivell social. Un dia li van comentar que feien una reunió per parlar de la Muntanyeta i hi va anar per curiositat. Aquest va ser l'inici de l'Associació. Ja en aquella primera reunió s'hi va veure implicada. Li van demanar si volia ser la Vicepresidenta, amb la Mònica Marambio com Presidenta.

S'hi va implicar molt, col·laborant amb tot el temps que disposava. Tenia molt bona relació amb la Mònica, que era la impulsora de les accions, amb moltes iniciatives i afrontant els reptes del barri. Era una lluita contínua amb l'Ajuntament per aconseguir millores. La Junta era un equip molt cohesionat, recorda en Joan Franco, en Jordi Victoriano, en Fran Ribera... Ella va ser Vicepresidenta des del 1996 fins el 2005, any que va morir la Mònica.

Fites de l'Associació

Van lluitar per aconseguir moltes coses per al barri, algunes durant l'època que hi va ser a la Junta, d'altres van arribar després:

- Arranjament de la Muntanyeta, que van denominar "jardins de Mercè Rodoreda", malgrat que a la Maria Victòria li hagués agradat més que els dediquessin a la Mònica
- Escales mecàniques als carrers Claudi Sabadell i Roma
- Salvament de l'enderrocament de la Torre Sans, gràcies a l'oposició i manifestacions dels veïns
- Obertura del carrer La Costa i preservació de la casa de les nines
- Poliesportiu, Espai i Escola bressol Putxet, que foren després una realitat
- Bus de barri, que va arribar més tard
- Manteniment de l'ambulatori del Putxet, que no es va aconseguir

Les activitats de l'Associació han estat molt variades, tant les obertes a totes les persones del barri com les adreçades als socis. Entre aquestes darreres, podem mencionar les calçotades fora de Barcelona, les exposicions artístiques i les visites

a indrets del barri, com per exemple la mansió dels Bertran i l'aperitiu a casa de l'Elvira Farreras.

Maria Victòria i l'Albert en l'aperitiu a casa de l'Elvira Farreras

La feina de l'Associació ha estat sempre desinteressada, mirant pels interessos de tot el barri i no per interessos particulars, sense adscripció a cap partit polític. Tanmateix l'Associació no és prou coneguda ni reconeguda per la majoria de la gent, com ho demostra que molts veïns no s'han volgut fer-ne socis malgrat els esforços que s'hi han dedicat.

A la Maria Victòria li preocupa el futur del barri i de l'Associació. I ens diu "la meva il·lusió en futurs projectes que donin personalitat i sostenibilitat al barri".

Participants de la calçotada a prop de l'Espluga de Francolí

El nostre barri

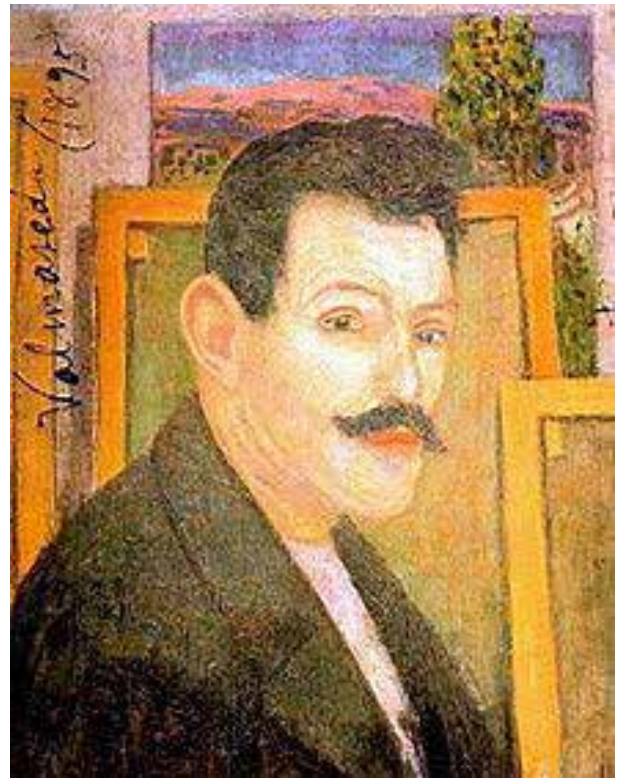
Els artistes del Putxet segons Elvira Farreras

En el llibre de l'Elvira, *El Putxet: Memòries d'un paradís perdut**, trobem un capítol centrat en els artistes que van ser coetanis seus. Malgrat que és sempre més recomanable llegir el llibre i aquest capítol sencers, per a fer-ne un tast, hem extret alguns retalls d'aquest capítol que ens han semblat il·lustratius per tal de conèixer els artistes del Putxet que ella va tenir l'oportunitat de tractar o saber coses de la seva vida. [Vegeu "Acte de denominació dels Jardins Elvira Farreras Valenti", Putxet Actiu, setembre 2013]

Sant Gervasi, i en especial el barri del Putxet, ha estat escollit per molts artistes i intel·lectuals per instal·lar-hi els seus habitatges o estudis, cercant un mena de refugi. En la calma i tranquil·litat del lloc, avui gairebé perdudes, varen trobar un ambient propici per a la seva inspiració.

A la darrereria del segle passat [XIX] i al començament d'aquest [XX], **Francisco Gimeno** visqué en un carrer que donava a l'avui desapareguda Riera de Sant Gervasi i que porta el seu nom. En nombroses pintures seves s'hi ha reproduït els horts i jardins que contemplava des de casa seva, i que han estat substituïts pel carrer de Balmes. Al costat hi havia una vaqueria, que era d'uns parents d'en Gimeno. Poca gent d'aquella època va saber comprendre i apreciar l'art d'un home tan sensible i dotat com fou Gimeno. Amb el temps fou considerat com un dels millors pintors catalans i les seves teles disputades al moment de l'anomenat boom de les subhastes. Els seus quadres assoliren preus que ell mateix no hauria somniat mai. Per tirar la seva família endavant hagué de fer de pintor de parets, emblanquinar cuines, cambres i tot el que es presentés... [Vegeu "*Francesc Sans i Martí: una vida arrelada al Putxet*", Putxet Actiu, abril 2018].

No gaire lluny d'allí, al número 4 de la placeta de Figuerola, en un angle que forma el carrer de Bertran, visqué uns quants anys el pintor **Dario Regoyos**. Encara que nascut a Ribadesella, es pot considerar un català d'honor, i el seu nom figura al

Dario de Regoyos, *Autoretrat* (1895)

Diccionari Biogràfic dels Artistes de Catalunya. En aquella casa hi va néixer una filla seva, Pilar. Des del seu terrat va pintar moltes vegades la serra de Colleserola, que tan bé es veia des d'allí, i els darreres del Putxet... en va sortir el llibre *La España Negra*, text del poeta Emile Verhaeren amb il·lustracions gravades al boix per Regoyos... Va fer una primera exposició de les seves pintures l'any 1898 a la sala d'exposicions que tenia en Pere Romeu al seu establiment Els 4 Gats, que es feu famós pel renom internacional que van adquirir molts dels seus clients, entre ells Picasso... Més tard i cap al 1912, Regoyos, ja malalt va fer una altra exposició a les Galeries Dalmau... Sort tingué dels amics de l'època de Els 4 Gats: en Rusiñol, en Casas, l'Utrillo i algun més que li feren més passadora la seva estada a Barcelona...

Al final de la primera guerra europea en **Modest Urgell** es va instal·lar al carrer d'Escipió. A l'altra banda del carrer hi visqué el seu fill **Ricard**, també pintor de fama, on tenia un gran estudi.

Al carrer de Balmes visqué el fotògraf **Ramon Batlles**. Era un artista en el seu ofici, que va retratar molta gent important de la Barcelona dels darrers anys.

En **Josep de Togores**, tornant de París i acabat de casar amb una vienesa molt maca i elegant, es va instal·lar al carrer del Putxet. Era poulain de Daniel Henry Kahnweiler, marxant entre altres d'en Picaso, Manolo i Juan Gris. Venia amb certa aurèola de París, on havia aconseguit obrir-se camí entre els pintors de la seva generació... Malgrat la sordesa que patia a conseqüència d'una meningitis que va tenir de petit, era una gran conversador... En els seus temps de París va dedicar-se a l'art abstracte, però després passà al figuratiu i els seus nus varen assolir un gran èxit, així com els retrats, sobretot de senyores, que sempre feia quedar molt bé...

Josep de Togores, *Retrat de Madame Claire* (1922)

Al carrer de Juli Verne, cantonada al carrer Puig-reig, hi anà a viure **Josep Amat**, Pin pels amics, que feia poc que s'havia casat amb Isabel Girbau, i que amb les seves teles ha immortalitzat una infinitat de racons de Sant Gervasi, avui malauradament desapareguts. Fa uns quants anys, desnonat a causa de les obres de la famosa Ronda del General Mitre, hagué de deixar casa seva i es traslladà a viure al carrer de Felip Gil, on restaurà amb molt d'encert una casa isabelina, salvant-la d'una probable demolició o potser, pitjor encara, d'una «modernització», conservant-li l'aire i l'elegància de les torretes dels burgesos de principis de segle... [Vegeu Putxet Actiu, desembre 2011]

Josep Amat, *Carrer de Manacor* (1986)

Al costat de la primera casa on visqué l'Amat, al carrer de Juli Verne, hi visqué un quant temps i després hi instal·là el seu estudi i un forn de ceràmica en **Josep Llorens i Artigas**. Forn, taller i casa també han desaparegut. Allí es va instal·lar el gran ceramista en tornar de París i abans de comprar El Racó a Gallifa, on ha cuit grans quantitats de ceràmica, moltes d'elles en col·laboració amb en Joan Miró. Quan en coure alguna peça no li acabava de fer el pes, l'agafava i la llançava per damunt de la paret de tanca que donava al jardí dels Amat. Si la peça queia sobre l'herba i no es trencava, la Isabel l'agafava i la tornava al seu autor. Papitu Llorens Artigas tot rient i li preguntava: «No ha fet mal a ningú?., no?, doncs ja te la pots quedar»... La dona d'en Llorens Artigas, la Violeta Gardy, era suïssa. S'havien casat a París...

Josep Llorens i Artigas

Un altre matrimoni d'artistes que també tingueren com a model per a les seves teles els paisatges d'aquest barri tan malmès, foren **Otho Lloyd** i **Olga Sacharoff**. Visqueren una colla d'anys al carrer Manacor... Otho Lloyd era anglès i, a més de pintar, en la seva joventut havia fet de boxador amateur... Olga Sacharoff havia nascut a Tiflis i, arran de la revolució russa, va emigrar amb la seva família a París. Allí va començar a pintar i a freqüentar els ambients artístics de la capital de França, on va fer coneixença amb molts pintors. Hi conegué qui més tard hagué de ser el seu marit... El matrimoni es féu bon nombre d'amics en arribar a la nostra ciutat fugint de la guerra de França. Acabaren quedant-se a viure entre nosaltres. Olga Sacharoff fou una veritable enamorada del barri, que més d'una vegada fou font d'inspiració per a les seves pintures de jardins plens de flors amb unes figures femenines plenes d'elegància... [Vegeu "Olga Sacharoff: una pintora que visqué al Putxet, Putxet Actiu, gener 2018].

Olga Sacharoff. *La Colla del Putxet* (1945, MNAC)

Al carrer de Balmes hi viu una altra pintora barcelonina, molt sensible també, d'una gran elegància i personalitat pictòrica; és la **Montserrat Gudiol**, que, malgrat la seva joventut, és coneguda i estimada, quasi podríem dir en tot el món de l'art, ací i molt més enllà de les nostres fronteres. Ha esta la primera dona que ha entrat a formar part de la Reial Acadèmia Catalana de les Belles Arts de Sant Jordi.

L'estudi de Montserrat Gudiol afronta amb els terrenys on el conegut violinista barceloní **Joan Manén** va començar a edificar una sala de concert de grans dimensions, que havia de portar el seu nom i que malauradament es va quedar a mig fer. Després de

Montserrat Gudiol. Fotografia pintant

molts anys d'estar paralizades les obres i de parlar de si es faria realitat la idea del famós músic, l' "Auditori Manén", aquest ha passat recentment a mans de l'Empresa Balañà. Sembla que hi ha la intenció de convertir l'edifici en cinc sales de cinema. [Veieu: "Hemeroteca: Nous multicines Balmes; Joan Manén", Putxet Actiu, desembre 2013].

Unes cases més avall de Balmes viu el crític de cinema **Jordi Torras**. Actor amateur i gran puntal de la desapareguda "Agrupació Dramàtica de Barcelona" (A.D.B.), és actualment un gran actor de teatre i televisió.

Pau Gargallo [escultor famós] passava llargues temporades a Barcelona, abans de la nostra última guerra. Visqué en una casa al carrer de la Cuesta [Costa], amb la seva esposa Magalí i la seva filla Pierrere. Magalí fou una gran barcelonina d'adopció i féu una bona amistat amb els artistes de la nostra ciutat i els molts amics del seu marit... Al frontis de l'antic Teatre Bosch, avui Cine Bosque de la Rambla del Prat, encara s'hi poden veure quatre escultures amb el cap de tres artistes contemporanis de Gargallo (Picasso, de jove, Isidre Nonell i Ramon Raventós Moni), i el seu...

Joaquim Sunyer [pintor famós], en tornar a viure a Barcelona, s'instal·là en un pis de l'Avinguda de la República Argentina amb la seva esposa Elvira i els fills. Estava davant del viaducte de Vallcarca i a la banda del darrera hi tenia un petit jardí que donava a la muntanyeta del Putxet, a l'alçada del carrer de La Cuesta [Costa], on tenia el seu estudi. Allí treballà fins que la mort se l'endugué.

A la mateixa República Argentina hi visqué, ja de gran, el professor de l'Escola de Belles Arts de Bar-

celona en **Tiberi Àvila**, que havia tingut per deixeble un xicot molt espavilat que es deia Pablo Ruiz i que més tard fou el genial Picasso. Qui li ho havia de dir! Fou diputat al Parlament de la primera República i era un republicà de pro amic de tots els qui en foren presidents i d'altres càrrecs importants del període...

Al carrer de Ballester hi tingué el seu estudi en **Manel Rocamora**, que a poc a poc l'anà convertint en museu. Més tard hi traslladà també el seu habitatge, amb una part de la seva magnífica col·lecció d'indumentària –majoritàriament femenina–, que, en llegar-la a la ciutat, ha fet possible la instal·lació del museu que porta el seu nom, al carrer de Montcada... En Rocamora també pintava i era un artista de gran sensibilitat i gust refinadíssim que mereix ésser recordat sempre per tots els barcelonins per la seva generositat fora de sèrie...

També al carrer de Ballester, gairebé al costat d'en Manel Rocamora i fent cantonada amb Vallirana, hi visqué el conegut cantant **Marcos Redondo**. Viu en l'actualment tan discutida Casa Tosquella, obra de l'arquitecte Eduard Balcells i que ara ha estat declarada monument modernista a respectar, sota el patrocini de la Diputació, que de moment no fa res per la seva restauració –bona falta li fa– i si triguen gaire a cuidar-la no en quedarà gairebé res. Tenia un jardí molt bonic voltat d'una reixa de ferro molt guarnida, estil Gaudí... La Casa Tosquella segueix igual, és a dir, feta una pena. Al costat, en un sobrant de via pública que quedava, s'hi ha obert un local on venen arbres i plantes.

La casa del carrer de Ballester on havia viscut la família Cardoner-Blanch i els seus nombrosíssims fills s'ha conservat igual. Una néta [**Maria Cardoner i Blanch**] hi ha instal·lat un taller on amb molt bon gust i acurada tècnica comercialitza estampats tèxtils de la seva creació amb el nom de "*Marieta*" i també teixits amb dibuixos d'altres artistes.

Els germans **Valetín** i **Ramón de Zubiaurre**, per la gran amistat que tingueren amb els meus pares, varen passar moltes temporades a casa. En Ramon menys, ja que va passar una colla d'anys a Xile. En Valentín sempre que preparava i feia una exposició de les seves obres a la nostra ciutat, o bé anant i venint de l'estranger, on havia exposat en diferents capitals europees, s'instal·lava a casa. Primer al carrer de Petritxol i després al Putxet...

De poetes i escriptors... no en falten. Anomenaré... **Carles Riba**, **Clementina Arderiu**, **Joan Brossa**... **Marià Manent**... **Andreu Avel·lí Artís**... [Veieu "*Carles Riba, in memoriam*" i "*Una entrevista imaginària a Carles Riba*", Putxet Actiu, setembre 2009 i el poema "*el meu carrer*" de Clementina Arderiu, Putxet Actiu, desembre 2009].

El poeta **Joan Brossa**, que darrerament s'ha revelat com a escultor, va néixer en el desaparegut carrer de Wagner, engolit per la Ronda del General Mitre. Si volguessin posar una placa a la casa on va néixer es trobarien que aquesta ja no hi és...

Joan Brossa

Al carrer de Craywinkel visqué fins a la seva mort, fa poc temps, el poeta **Marià Manent**. [Veieu "*Els nostres escriptors escriuen Putxet*", Putxet Actiu, setembre 2009, "*Entrevista a Albert Manent*", Putxet Actiu, desembre 2010 i un esment de la plaça dedicada al poeta en "*Josep Sala i Ardiz*", Putxet Actiu, setembre 2012].

El polifacètic periodista i pintor **Andreu Avel·lí Artís**, "*Sempronio*", cronista de la ciutat, ja fa anys que es va traslladar a un àtic de la Ronda del General Mitre, tocant al carrer del Putxet, que ell creu que s'ha d'anomenar "*Putxet*". [Veieu l'article "*Els pianos del Putxet*" de Sempronio, Putxet Actiu, desembre 2009].

* El Putxet: Memòries d'un paradís perdut. 5a edició, Editorial la Campana, 1999. 1a edició Adéu Putxet: Rèquiem per un Barri. Editorial 7 ½, 1981.

Activitats de l'Associació

La Castanyada

Celebrada el 31 d'octubre a la placeta de l'Espai Putxet.

Recollida de joguines i menjar

La paradeta de l'Associació a República Argentina - Claudi Sabadell

Recollida en la Comunitat Internacional de la Dona

